

Arrest

nr. 178 822 van 30 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 11 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 januari 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 15 januari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 januari 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. PEETERS *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, dient op 22 maart 2012 een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 19 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 103 307 van 23 mei 2013 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 25 april 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen (bijlage 13^{quinqüies}). Bij arrest van nr. 92 694 van 30 november 2012 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 18 juni 2012 dient verzoeker een tweede aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 5 november 2012 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 22 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 103 308 van 23 mei 2013 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 24 januari 2013 dient verzoeker een derde aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 4 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 4 september 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

Het beroep tegen deze twee beslissingen van 4 september 2013 is gekend onder het rolnummer 140 549.

Op 12 november 2013 dient verzoeker een vierde aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 15 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 12.11.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

L., M. L. (R.R.: xxx)

nationaliteit: Angola geboren te L. op (...) 1962 adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 20.08.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 24.01.2013. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 24.01.2013 (zie bevestiging arts dd.14.01.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 20.08.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). (...)."

Op 15 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...) De heer

Naam + voornaam: L., M. L.

geboortedatum: (...)1962 geboorteplaats: L. nationaliteit: Angola

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 25.04.2012. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de laatste maal op 01.10.2013 verlengd en betrokkene diende uiterlijk op 30.10.2013 hieraan gevolg te geven. (...)."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

"Twee beslissingen in één verzoekschrift.

Verzoekende partij vecht in eenzelfde verzoekschrift zowel de onontvankelijkheidsbeslissing als de beslissingen tot inreisverbod aan.

Deze beslissingen maken onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uit, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen.

Naar inzichten van verweerder kan verzoekende partij beide beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift. Verzoekende partij toont naar inzichten van verweerder niet aan dat beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen.

Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verweerder stelt vast dat verzoekende partij de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis eerst vermeld heeft in het verzoekschrift. Het beroep wordt dan ook geacht gericht te zijn tegen deze beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissingen tot inreisverbod."

2.2. In het verzoekschrift geeft verzoeker volgende uiteenzetting inzake de samenhang tussen de twee bestreden beslissingen:

"Dat verzoeker een inreisverbod mocht ontvangen, samen met de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het inreisverbod dient vernietigd te worden. De regularisatieaanvraag van verzoeker zal immers opnieuw lopende zijn, waardoor hij onmogelijk het land zou kunnen verlaten.

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: 'Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen

met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.”

Dat immers de weigering tot regularisatie en het inreisverbod op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het inreisverbod dient vernietigd te worden.”

2.3. Ter zitting herhaalt de verzoekende partij deze redenering en besluit dat volgens haar het inreisverbod de belangrijkste beslissing is.

2.4. In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

2.5. *In casu* is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. Het inreisverbod is geen vervolgbeslissing van de eerste bestreden beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en verwijst daar ook niet naar. Het bestuur gaf verzoeker een inreisverbod, evenwel precies om die redenen die vermeld staan in de motivering van dit inreisverbod, met name omdat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting voldaan heeft nadat hem voorheen reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werden gegeven en artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist niet dat de in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt niet de inhoud van de tweede bestreden beslissing. Tevens worden ten aanzien van de eerste en de tweede bestreden beslissing verschillende grieven aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost. *In casu* werden met één verzoekschrift twee verschillende beroepen ingesteld die een afzonderlijk onderzoek vergen. Het gegeven dat de beslissingen van dezelfde datum dateren, is *in casu* onvoldoende om de samenhang tussen de eerste en de tweede beslissing te aanvaarden. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, verwijst de Raad naar het meer recente arrest van de algemene vergadering van de Raad nr. 115 993 van 19 december 2013 in andere zin. Er dient echter te worden opgemerkt dat deze arresten handelen over andere beslissingen dan deze in huidige zaak en niet dienstig kunnen worden aangevoerd.

Het betoog van verzoeker doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en het inreisverbod.

2.6. Er wordt herhaald dat, wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, in de regel alleen het beroep ontvankelijk wordt verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht. Ter zitting duidt de verzoekende partij het inreisverbod aan als belangrijkste beslissing. Er dient te worden vastgesteld dat het inreisverbod voor verzoeker inderdaad meer verstreckende gevolgen kan hebben dan de onontvankelijkheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Ingevolge het inreisverbod wordt hem de toegang tot en tevens het verblijf op het Belgisch grondgebied en dat van de lidstaten voor een termijn van drie jaar verboden. Echter dient er *in casu* op te worden gewezen dat de termijn van het inreisverbod verstrijkt eind januari 2017, wat binnen twee maanden is. Het belang van de verzoekende partij moet ook bestaan op het ogenblik van de uitspraak van het arrest.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat hij in België moet kunnen verblijven om zijn rechten te vrijwaren, wordt gewezen op artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat een inreisverbod er niet aan in de weg staat dat een aanvraag wordt ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing en dat de termijn van het inreisverbod zeer binnenkort verstrijkt, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

Gezien het beroep enkel ontvankelijk is wat betreft de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, worden enkel de middelen tegen deze beslissing onderzocht.

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard:

“ENIGE ERNSTIG MIDDEL: Schending van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenrecht, schending van artikel 7 van het K.B. van 17 MEI 2007. - Koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoeker d.d. 12.11.2013 artikel 9 ter, onontvankelijk is.

‘Redenen:

Artikel 9ter- §3 5°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 20.08.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd 24.01.2013. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 24.01.2013 (zie bevestiging arts dd. 14.01.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegd medisch getuigschrift bevestigt slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 20.08.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3-5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29

december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)'

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd. Verzoeker kan zich absoluut niet akkoord verklaren met deze beslissing en wenst het volgende te benadrukken:

1. Met betrekking tot de nieuwe aanvraag van verzoeker

Verzoeker kan zich absoluut niet akkoord verklaren met de onontvankelijkheidsbeslissing van DVZ en al helemaal niet met de motivering!

Immers, verzoeker diende een eerste aanvraag in op 24.01.2013, daarbij voegde hij een standaard medisch getuigschrift, ingevuld door de behandelende geneesheer.

Op 20.08.2013 wordt de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaard.

Verzoeker diende gezien de ernst van de aandoening een tweede aanvraag in, dd. 12.11.2013 die bevestigt dat de aandoening van verzoeker, bijna een jaar na de initiële aanvraag, nog steeds zeer ernstig is.

Verwerende partij weigert dit echter te onderzoeken en verwijst naar de eerdere beslissing.

Dat dit werkelijk onbegrijpelijk is! De eerdere beslissing erkent immers de aandoening van verzoeker. Doch de arts-attaché achtte de aandoening niet ernstig genoeg om een ernstige bedreiging voor het leven van verzoeker te vormen en weigerde de situatie in Angola te onderzoeken.

Nu verzoeker een tweede aanvraag indiende, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker niet alleen nog altijd ernstig ziek is, maar ook de ernst van de aandoening specifiek erkend wordt, weigert verwerende partij deze zelfs in overweging te nemen!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Daar waar men in de eerste aanvraag de aandoening van verzoeker erkent, doch weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken, weigert men de tweede aanvraag van verzoeker in overweging te nemen omwille van het feit dat de gezondheidstoestand van verzoeker ongewijzigd zou zijn. Dat dit kennelijk onredelijk is.

De bestreden beslissing vermeldt het volgende: "In de beslissing dd 20.08.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene."

Het onzorgvuldig onderzoek naar het dossier van verzoeker, blijkt reeds uit deze stelling! De beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst zijn immers nooit onderzocht geweest!

In bijlage wordt dat zagezegde "uitgebreid" medisch advies gevoegd. Men benoemt de aandoeningen om dan te stellen dat er zelfs zonder medicatie geen probleem zou zijn. Bezwaarlijk kan men hier spreken van een uitgebreid en grondig medisch advies.

Bovendien weigerde de arts-attaché te onderzoeken of de aandoeningen van verzoeker kunnen leiden tot een mensonterende behandeling in het land van herkomst.

Een aandoening die behandelbaar is in België kan uiteraard wel een mensonterende behandeling in het land van herkomst inhouden. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verwerende partij dit niet onderzoekt!

Keer op keer dienen beslissingen van DVZ vernietigd te worden doordat verwerende partij weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

Hoe dikwijls dient verwerende partij erop gewezen te worden dat men bij een aandoening die behandeld kan worden in België uiteraard dient te onderzoeken of deze geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst?!

Dit werd recent ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad.

Arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 stelt het volgende:

" Aldus blijkt dat de ambtenaar- geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert."

Keer op keer dienen beslissingen van DVZ vernietigd te worden doordat verwerende partij weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

Hoe dikwijls dient verwerende partij erop gewezen te worden dat men bij een aandoening die behandeld kan worden in België uiteraard dient te onderzoeken of deze geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst?!

Uiteraard is de kortste weg naar een negatieve beslissing stellen dat er geen behandeling nodig is maar zowiezo dient men een correct, individueel en grondig onderzoek te voeren in het dossier van verzoeker.

Ook arrest nr. 108 656 van 28.08.2013 is zeer duidelijk:

“Daargelaten de vraag of verweerder terecht heeft vastgesteld dat verzoeker niet lijdt aan ziekte die een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt, dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoeker een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst strijdig is met de hierboven vermelde artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet.”

Zelfs indien men vindt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanhaalt, dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op moment van terugkeer.

Uit voorgaande rechtspraak blijkt reeds duidelijk dat, zelfs indien de aandoening in België niet levensbedreigend is, men nog steeds dient te onderzoeken of dit in het land van herkomst ook zo is! Verwerende partij weigert dit te onderzoeken!

Dat dit een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel en de aanvraag van verzoeker dus wel degelijk ontvankelijk verklaard diende te worden!

Dat DVZ het vertrouwensbeginsel op deze manier flagrant schendt! DVZ dient de actuele beschikbaarheid te onderzoeken!

Bovendien schendt DVZ hier flagrant het vertrouwensbeginsel! Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uittalingen en uitgaan van gedragingen van de wederpartij.

2. Aangaande de situatie in Angola

Verzoeker is een vreemdeling die aan een ernstige ziekte lijdt en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen in Angola.

DVZ faalt erin om dit te onderzoeken!

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoeker waarom DVZ de beschikbaarheid van deze medicatie in het land van herkomst niet onderzoekt.

De behandelende geneesheer, die verzoeker heeft onderzocht, stelt dat verzoeker zal overlijden indien de behandeling wordt stopgezet. Toch weigert verwerende partij de gevolgen hiervan in Angola te onderzoeken!

DVZ heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de aanvraag geweigerd dient te worden.

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ weigert rekening te houden met ALLE elementen die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift!

Het lijkt alsof DVZ er enkel op gericht is om een redenen te zoeken om de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken of aanvragen te weigeren. Dat dit dan ook onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/II van uw Raad:

“Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte ‘levensbedreigend’ dient te zijn ‘gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.’

Tot op heden blijft uw Raad zich duidelijk uitspreken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

“Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.”

Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Verzoeker begrijpt niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in de bijlagen en de aanvulling, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen en schorsen omwille van de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet,

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet

- artikel 7 van het KB van 17.05.2007,

- de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij meent dat haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geenszins onontvankelijk kan worden beschouwd.

Betreffende de vermeende schending van de Wet van 29.07.1991, laat verweerder gelden dat bij lezing van de verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geheel terecht onontvankelijk heeft verklaard.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

Artikel 9ter — § 3 5° — van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 107 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen (er ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 20.08.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 24.01.2013. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 24.01.2013 (zie bevestiging arts dd.14.01.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 20.08.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 — 5° van de wet van 16 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29

december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (08 06.02.2012).”

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De kritiek van verzoekende partij in haar eerste en enig middel komt er in wezen op neer dat zij de mening is toegedaan dat haar medische toestand dermate ernstig is, zodat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag dd. 12.11.2013 onterecht onontvankelijk zou hebben verklaard. Ter ondersteuning hiervoor meent verzoekende partij dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie onzorgvuldig te werk is gegaan door in de bestreden beslissing louter te verwijzen naar de vorige onontvankelijkheidsbeslissing dd. 20.08.2012.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat blijkens het voorgelegd medisch getuigschrift van de verzoekende partij, de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht heeft geoordeeld dat de aanvraag dd. 12.11.2013 onontvankelijk diende te worden verklaard op grond van artikel 9ter, §3 5° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij blijft ook in gebreke aan te tonen dat de medische toestand in negatieve zin zou zijn geëvolueerd sedert de vorige beoordeling van de arts-attaché dd. 03.09.2013.

Immers blijkt afdoende uit het advies van de arts-attaché dat:

“Betrokkene legt in zijn aanvraag dd. 12.11.2013 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door Mr. C. op 03.10.2013. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de aandoeningen van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 24.01.2013 waarvoor DVZ op 03.09.2013 reeds een beslissing heeft genomen. Behoudens de vermelding van een verhoogd suïciderisico gaat het om exact dezelfde aandoeningen. Het risico op suïcide is overigens van louter speculatieve aard. “

Dit wordt ook niet betwist door de verzoekende partij.

Het loutere feit dat verzoekende partij een medisch attest heeft voorgelegd, waaruit verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer onontvankelijk en gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

“De Raad wijst er op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de medische appreciatie van een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (...) In de mate dat verzoeker het niet eens is met het oordeel van de arts-adviseur en meent dat zijn aandoening wel ernstig is, vraagt hij om een nieuwe beoordeling van de medische gegevens van verzoeker. Dit laatste is echter een beoordeling die niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt.” (R.v.V. nr. 96.101 dd. 30.01.2013)

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekende partij niet kunnen weerhouden worden als een aandoening, gelet op het feit dat werd vastgesteld de aandoeningen reeds werden onderzocht in een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij er werd geoordeeld dat deze medische toestand niet dermate ernstig is om een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te rechtvaardigen.

De verzoekende partij kan derhalve niet voorhouden dat het niet duidelijk zou zijn op basis van welke elementen de arts-adviseur tot zijn conclusie is gekomen.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen aandoening kan weerhouden worden en derhalve geen behandeling, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

Daar verzoekende partij met haar vage kritiek niet aannemelijk maakt dat de medische toestand in negatieve zin zou zijn geëvolueerd, heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht beslist de aanvraag dd. 12.11.2013 onontvankelijk te verklaren op grond van artikel 9ter, §3 5° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij meent voorts dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie dient te onderzoeken of de medische toestand van verzoekende partij bij terugkeer naar het land van herkomst een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken.

Verweerder merkt op dat de kritiek die verzoekende partij uit aangaande het onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst betrekking heeft op de beslissing dd. 04.09.2013.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.)

Geheel ten overvloede laat verweerder gelden dat, om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vreemdelingenwet niet enkel doorslaggevend is dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

De Belgische wetgever stelt immers uitdrukkelijk voorop dat de beoordeling van een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM nopens artikel 3 EVRM.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat een actuele levensbedreiging onontbeerlijk is om binnen het toepassingsgebied van art. 3 van het EVRM te kunnen komen.

Dit werd bevestigd door de Raad van State in het arrest dd. 19.11.2013 waarin werd gesteld dat de vereiste drempel van ernst van de ziekte, dewelke moet bestaan, niet alleen volgt uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 blijkt uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid zelf. De Raad van State merkt op dat artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt: "op zodanige wijze lijdt aan een ziekte ('une maladie telle')".

Dit terwijl in de beslissing dd. 04.09.2013, waar de in casu bestreden beslissing naar verwijst melding maakt van het feit dat de medische toestand van verzoekende partij geenszins een actueel risico inhoudt op het leven of de fysieke integriteit.

In casu dient dan ook te worden vastgesteld dat de hoge drempel die door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt opgelegd, niet werd bereikt, zodat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Terwijl het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om te besluiten dat, wanneer er geen reëel risico is op het leven of de fysieke integriteit, de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst niet dienen te worden onderzocht.

"waar verzoekende partijen stellen dat geen antwoord wordt gegeven op de vraag of een adequate behandeling voorzien is in het land van herkomst, wijst de Raad erop dat de arts-adviseur –na onderzoek van de medische toestand van eerste verzoekende partij- in zijn advies heeft aangegeven dat een medische behandeling niet noodzakelijk is om haar leven of haar fysieke integriteit te vrijwaren, zodat het in casu niet kennelijk onredelijk is om niet na te gaan of een behandeling inzake een niet ernstige aandoening beschikbaar is in het land van herkomst.

Uit het omstandig medisch advies van de arts-adviseur blijkt dat deze is nagegaan of de ziekte van eerste verzoekende partij ernstig is, en zich daarbij niet beperkt heeft tot de vaststelling dat de ziekte niet levensbedreigend is, maar tevens is nagegaan of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. De arts-adviseur heeft geoordeeld dat dit niet het geval is." (R.v.V. nr. 114.095 dd. 21.11.2013; R.v.V. 114.094 dd. 21.11.2013)

Evenmin kan verzoekende partij dienstig voorhouden, met haar verwijzingen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de rechtspraak van artikel 3 EVRM te beperkend zou interpreteren.

Verweerder laat gelden dat de wetgever in 2006 bij het invoeren van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op ondubbelzinnige wijze de begrippen "een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit" of een "reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling" heeft overgenomen in voormeld artikel, zodat niet dienstig kan worden betwist dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Inderdaad blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat:

"Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende

behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling)” (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, p. 9). (eigen markering)

Eveneens blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw artikel 9ter in de vreemdelingenwet) dat:

“Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens” (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35). (eigen markering)

In de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2009 waarbij artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in de wet van 15 december 1980 werd ingevoerd wordt verder uitdrukkelijk bepaald:

“In artikel 9ter, nieuw, van de wet, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.”

(Parl. St. Kamer van Volksvertegenwoordigers, Doc. Nr. 51-2478/001, p. 34-35)

Gezien de wetgever uitdrukkelijk stelt dat medische elementen tot het verkrijgen van een verblijfsrecht kunnen leiden wanneer “de handeling van het terugsturen” van de ernstig zieke vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf, verwijst hij opnieuw duidelijk naar de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM.

De Grote Kamer stelde dat het in zulke zaken nodig is om een hoge drempel te handhaven omdat de eventuele schade niet voortvloeit uit opzettelijke handelingen of nalatigheden gesteld door de overheid van het land van bestemming of door niet-overheidsorganen, maar voortvloeit uit een natuurlijk voorkomende ziekte en het gebrek aan voldoende middelen in het land van bestemming om daarmee om te gaan. Het Hof besluit (§44):

“Although many of the rights it contains have implications of a social or economic nature, the Convention is essentially directed at the protection of civil and political rights. Furthermore, inherent in the whole of the Convention is a search for a fair balance between the demands of the general interest of the community and the requirements of the protection of the individual's fundamental rights. Advances in medical science, together with social and economic differences between countries, entail that the level of treatment available in the Contracting State and the country of origin may vary considerably. While it is necessary, given the fundamental importance of Article 3 in the Convention system, for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases, Article 3 does not place an obligation on the Contracting State to alleviate such disparities through the provision of free and unlimited health care to all aliens without a right to stay within its jurisdiction. A finding to the contrary would place too great a burden on the Contracting States.”

Net zoals artikel 3 EVRM louter de verplichting omvat om de vreemdeling bij aanwezigheid van uitzonderlijke en dwingende humanitaire omstandigheden niet terug te sturen, beoogde de Belgische wetgever dat een verblijfsvergunning zou worden afgegeven wanneer het terugsturen van de vreemdeling uitgesloten is omdat dit een reëel risico zou inhouden voor het leven of fysieke integriteit of op een (andere) onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.

De door de Belgische wetgever gekozen terminologie verwijst bij wijze van trefwoorden naar de gekende rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens. De Raad van State bevestigde bij arrest van dat in die zin de ziekte ofwel een reëel risico voor het menselijk leven (EHRM 12 mei 2005, Ocalan/Turkije), ofwel een reëel risico voor de fysieke integriteit (EHRM 17 september 2009 Enea/Italië), ofwel een ander reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling kan uitmaken.

Zie in die zin ook R.v.St. nr. 225.523 dd. 19.11.2013, waarin de Raad van State uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de ingeroepen aandoening dient te beantwoorden aan een zekere drempel van hardheid, die beantwoordt aan het criterium gehanteerd door het EHRM bij de appreciatie van art. 3 EVRM (vrij vertaald):

“dat het gegeven dat artikel 9ter drie “specifieke hypothesen” voorziet van aandoeningen, niet impliceert dat het toepassingsgebied van deze bepaling verschillend zou zijn aan dat van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; dat inderdaad, conform aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, deze drie types van aandoeningen, wanneer zij een minimum graad aan hardheid bereiken, van aard zijn overeen te stemmen met bescherming geboden door artikel 3 voornoemd, bestaand uit ofwel een reëel risico voor het mensenleven (zie in het bijzonder *Öcalan vs. Turkije*, zaak nr. 46221/99, 12 mei 2005), ofwel uit een reëel risico voor de fysieke integriteit (zie in het bijzonder *Enea vs. Italië*, zaak nr. 74912/01, 17 september 2009), zij in een ander reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling; Overwegende dat de verzoeker derhalve terecht voorhoudt dat de ingeroepen aandoening dient te beantwoorden aan een minimum graad van hardheid zoals vereist door de hoger aangehaalde rechtspraak, teneinde onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Verdrag te vallen, en, derhalve, teneinde te ressorteren onder de bepalingen van artikel 9ter voornoemd;” (R.v.St. nr. 225.523 dd. 19.11.2013)

Naar het oordeel van de Raad van State blijkt uit de uitdrukkelijk wettekst dan ook dat de aandoening op dat punt dermate ernstig moet zijn, dat men een “reëel risico” loopt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of een “reëel risico” loopt op onmenselijke of vernederende behandeling. Het gebruik van de uitdrukking “reëel risico” refereert manifest, naar analogie, aan het criterium gebruikt door het EHRM bij de appreciatie van artikel 3 EVRM.

« Considérant qu'outre les extraits des travaux parlementaires ci-avant rappelés, l'exigence d'un certain seuil de gravité de la maladie ressort des termes mêmes de l'article 9ter, § 1er, alinéa 1er, lorsque le législateur parle «d'une maladie telle» – c'est-à-dire à ce point grave – qu'elle entraîne un «risque réel» pour sa vie ou son intégrité physique ou un «risque réel» de traitement inhumain ou dégradant; que l'utilisation, par deux fois, de l'expression «risque réel» fait manifestement référence, par analogie, au critère appliqué par la Cour européenne des droits de l'homme dans l'appréciation des violations de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales; » (R.v.St. nr. 225.523 d.d. 19.11.2013) (eigen markering)

Vrije vertaling :

“Overwegende dat nog los van de voorbereidende werken hoger aangehaald, ook uit de bewoordingen zelf van het artikel 9ter, § 1, eerste lid, blijkt dat de ziekte een zekere graad van ernst dient te vertonen, daar waar de wetgever spreekt over “zodanig [lijden] aan een ziekte” – dit wil zeggen op dermate ernstige wijze – dat deze ziekte een “reëel risico” met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling; dat het feit dat de wetgever daarbij tot tweemaal toe de uitdrukking “reëel risico” heeft gebruikt, op manifeste wijze een verwijzing uitmaakt naar het criterium dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt gehanteerd bij de beoordeling van aangevoerde schendingen van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden” (R.v.St. nr. 225.523 d.d. 19.11.2013)

De verzoekende partij houdt nog voor dat de situatie in haar land van herkomst diende te worden onderzocht, om te kunnen beoordelen of de verzoekende partij kan terugkeren. De verzoekende partij heeft kritiek op het feit dat in de bestreden beslissing niets terug te vinden is over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de juiste medische ondersteuning in Angola.

Verweerder laat gelden dat de voormelde beschouwingen van verzoekende partij als zou ten onrechte geen onderzoek zijn gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, klaarblijkelijk volledig voorbij gaan aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur zelf.

Immers werd door de arts-attaché uitdrukkelijk vastgesteld, en dit meerdere malen, dat er in hoofde van de verzoekende partij geen aandoening en derhalve geen nodige behandeling kan worden weerhouden. Ongeacht de beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst, kan er dus nooit sprake zijn van een mensonterende behandeling in de zin van art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen bijgevolg niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel inclusief waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om een machtiging in het Rijk te verkrijgen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt *in casu* onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De *in casu* toepasselijke bepaling, met name artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag, die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

3.3.3. In de bestreden beslissing wordt voor verzoeker aangegeven dat de elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de ambtenaar-geneesheer dit bevestigt op 14 januari 2014.

De ambtenaar-geneesheer heeft op 14 januari 2014 volgend advies verstrekt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag van 12.11.2013 en 24.01.2013 te vergelijken.

Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 12.11.2013 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. M.C. op 03.10.2013. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de aandoeningen van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 24.01.2013 waarvoor DVZ op 03.09.2013 reeds een beslissing heeft genomen. Behoudens de vermelding van een verhoogd suiciderisico gaat het om exact dezelfde aandoeningen. Het risico op suicide is overigens van louter speculatieve aard.”

3.3.4. Verzoeker voert aan dat hij een medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat de aandoening nog steeds zeer ernstig is maar dat dit niet onderzocht wordt, er wordt enkel verwezen naar de vorige beslissing. Verzoeker wijst erop dat in de vorige beslissing zijn aandoening erkend werd. Hij is nog steeds ernstig ziek en heeft daarom de tweede aanvraag ingediend, maar deze wordt nu niet eens in overweging genomen. Het is kennelijk onredelijk om een aanvraag te weigeren omdat de gezondheidstoestand ongewijzigd is. Bovendien werd geen onderzoek gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, er is in de bestreden beslissing niets terug te vinden over een onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde behandeling in Angola. Er wordt geen rekening gehouden met alle elementen die verzoeker had aangevoerd.

3.3.5. In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat de elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op basis van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat in dit geval de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Waar verzoeker in het middel aangeeft dat hij het niet eens is met de omstandigheid dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het meedelen dat de aangevoerde elementen reeds eerder werden aangevoerd, wordt opgemerkt dat de vreemdelingenwet deze mogelijkheid biedt aan de verwerende partij. Dat verzoeker hiermee niet akkoord kan gaan, betreft een wetskritiek die buiten de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen valt.

3.3.6. Met zijn kritiek toont verzoeker echter niet aan dat er *in casu* sprake is van nieuwe elementen die verantwoorden dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 12 november 2013 onterecht onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker zet in het verzoekschrift niet uiteen dat hij inmiddels andere aandoeningen zou hebben of dat zijn aandoening gewijzigd is. Hij vermeldt dat hij nog steeds aan dezelfde aandoening lijdt.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat het standaard medisch getuigschrift van 3 oktober 2013 (gevoegd bij de aanvraag van 12 november 2013) voor verzoeker dezelfde aandoeningen weergeeft als deze aangevoerd in de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 24 januari 2013 met medische getuigschrift van 16 januari 2013 en dat voorts geattesteerd wordt dat levenslange behandeling noodzakelijk is, hetgeen ook al in de vorige aanvraag werd vermeld.

De omstandigheid dat het beroep tegen de beslissing van 4 september 2013 in antwoord op de aanvraag van 24 januari 2013 nog hangende is, doet hieraan geen afbreuk. De tekst van artikel 9ter, § 1, 5° van de vreemdelingenwet vermeldt immers dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard indien *“de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling”*. Dit is *in casu* het geval.

3.3.7. Verzoeker toont met zijn kritiek niet aan dat er *in casu* sprake is van nieuwe elementen die verantwoorden dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 12 november 2013 onterecht onontvankelijk werd verklaard. Er wordt niet ontkend dat verzoeker nog steeds aan dezelfde aandoeningen lijdt.

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing, die slechts betrekking hebben op en overeenkomstig de wet slechts betrekking moeten hebben op het feit of de elementen reeds werden aangehaald in het kader van een vorige aanvraag.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat en verzoeker betwist niet dat de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Dit werd

als dusdanig vastgesteld in de bestreden beslissing. Hier anders over oordelen zou de aanvrager de mogelijkheid geven om *ad infinitum* nieuwe aanvragen op grond van dezelfde ziekte(s) in te dienen, hetgeen duidelijk niet strookt met het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

Aldus betwist noch weerlegt verzoeker de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, hierin gevolgd door de gemachtigde, dat de aandoeningen van verzoeker niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de vorige aanvraag. Het staat dus buiten betwisting dat de beide aanvragen gestoeld zijn op dezelfde medische aandoeningen.

3.3.8. Het verdere betoog dat behandeling nodig is of dat er anders een gevaar is voor het leven en fysieke integriteit van verzoeker, en dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, is niet dienstig nu het determinerend motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de aanvraag onontvankelijk verklaard wordt omdat er geen nieuwe elementen worden ingeroepen ten opzichte van de vorige aanvraag. In de mate waarin verzoeker kritiek zou hebben op de vorige beslissing inzake de vorige aanvraag wijst de Raad erop dat deze beslissing niet het voorwerp is van onderhavig beroep, en dat dit losstaat van het feit dat blijkt dat verzoeker verschillende aanvragen heeft ingediend waaruit blijkt dat hij dezelfde elementen heeft ingeroepen zodat de thans voorliggende aanvraag onontvankelijk verklaard moet worden.

Voorts moet worden benadrukt dat de verwerende partij geen nieuw onderzoek ten gronde meer dient door te voeren wanneer zij vaststelt dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en zij, gelet op § 3, 5° van voormelde wetbepaling, slechts vermag de herhaalde aanvraag onontvankelijk te verklaren. De uitgebreide kritiek van verzoeker in dit verband met verwijzingen naar rechtspraak doet bijgevolg niet ter zake.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijft derhalve niet.

3.3.9. In de mate dat verzoeker een schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, moet worden gesteld dat dit beginsel enkel kan spelen waar de overheid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt (RvS 13 december 2001, nr. 101.780). De verwerende partij kon in deze zaak echter slechts vaststellen dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd en was, gelet op artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, dan ook verplicht deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Gelet op het ontbreken van enige discretionaire bevoegdheid kan niet dienstig worden aangevoerd dat het optreden van de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel schendt.

3.3.10. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). *In casu* betreft de bestreden beslissing louter de toepassing van een wetsartikel dat bepaalt in welke gevallen de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard en de reden waarom verzoeker onder de toepassing van dit wetsartikel valt. Verzoeker betwist dit motief voor onontvankelijkheid niet en toont niet met concrete gegevens aan dat hij niet dezelfde elementen heeft aangevoerd in zijn nieuwe aanvraag. Er valt niet in te zien op welke wijze en verzoeker verduidelijkt evenmin hoe de verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel zou hebben geschonden.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Zoals reeds gesteld betreft de bestreden beslissing de loutere toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet en toont

verzoeker niet met concrete gegevens aan dat dit artikel op een foutieve wijze zou zijn toegepast. De schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.3.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker toont niet aan dat de ambtenaar-geneesheer nagelaten heeft enig door hem aangebracht nuttig stuk bij het opstellen van zijn advies te betrekken. Er blijkt dan ook niet dat de gemachtigde die de bestreden beslissing baseerde op dit advies, niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.3.12. De aangevoerde schending van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt niet uitgewerkt in het middel. De schending van deze bepaling wordt bijgevolg niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

Het enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET